

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **M. G.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 41, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2003, č. j. 11 Az 8/2003-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 7. 1. 2002, č. j. OAM-2858/VL-07-P16-2001 bylo podle ustanovení § 25 písm.d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 26. 2. 2002 opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze, o němž tento soud nerozhodl do 31. 12. 2002, a proto o něm ve smyslu čl. II zákona č. 519/2002 Sb. a ust. § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a ust. § 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. rozhodl Městský soud v Praze.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2003, č. j. 11 Az 8/2003-30 byla žaloba zamítnuta.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce - nyní stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) v zákonné lhůtě dle § 106 odst.2 s.ř.s. kasační stížnost.

Kasační stížnosti stěžovatel podává z důvodu uvedeného v ust. §103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že mu v řízení o udělení azylu nebyla ze strany žalovaného doručena předvolání k pohovorům způsobem, upraveným ve správním řádu. Doručení vytýká, že nebyl vhodným způsobem vyrozuměn o uložení zásilky, v ubytovně nikdo o pokusu doručit zásilku ani o jejím uložení nevěděl, způsob oznámení o uložení písemnosti není zřejmý ani z poštovní obálky. Dle názoru stěžovatele proto nedošlo k dodržení zákonného ustanovení o doručování do vlastních rukou, a proto nenastala fikce doručení těchto písemností žalovanému. Protože dle stěžovatele soud pochybil, když k této vadě řízení nepřihlédl, navrhuje stěžovatel zrušení rozhodnutí.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z předloženého spisu vyplynulo, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 31. 3. 2001. Dne 5. 4. 2001 požádal stěžovatel o povolení pobytu v soukromí, a to na adrese H. E., H. 2, P. 3, dne 18. 7. 2001 pak nahlásil žalovanému změnu bydliště, a to na adrese N. B. 114, P. 5.

Na tuto posledně uvedenou adresu mu žalovaný zaslal první předvolání k pohovoru. Při pokusu o doručení zásilky do vlastních rukou dne 23. 10. 2001 nebyl adresát písemnosti zastižen, a proto byla písemnost uložena na poště do dne 7. 11. 2001. Na tutéž adresu zaslal žalovaný stěžovateli i druhé předvolání k pohovoru. I zde zůstal pokus o doručení zásilky do vlastních rukou dne 3.12.2001 bezvýsledný, zásilka byla opět uložena na poště, a to do 18. 12. 2001.

Protože se stěžovatel na žádné z předvolání k pohovoru nedostavil, ačkoliv mu byla doručena v souladu s ust. § 24 odst.2 správního řádu, rozhodl žalovaný o zastavení řízení dle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení podal stěžovatel opravný prostředek – žalobu, ve které namítl, že na původní adrese (H. E.) již nebydlí, adresu svého pobytu změnil a tuto změnu nahlásil. Domnívá se proto, že písemnosti nedostal proto, že docházely na původní adresu.

Na žádost stěžovatele proběhlo jednání u Městského soudu v Praze, kterého se stěžovatel zúčastnil za přítomnosti tlumočnice v jazyce anglickém. Při tomto jednání stěžovatel uvedl, že se z H. E. přestěhoval do ubytovny N. B. a potvrdil, že se tu také zdržoval.

Městský soud v Praze dospěl při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného k závěru, že žaloba není důvodná. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovateli byla obě předvolání k pohovorům doručována žalovaným na adresu, kterou udal stěžovatel, přičemž tento sám při jednání u soudu potvrdil, že se na této adrese zdržoval. Protože si stěžovatel zásilky v úložní době nevyzvedl, byly mu doručeny ve smyslu § 24 odst.2 správního řádu. Soud proto uzavřel,

že žadatel o azyl byl dvakrát řádně předvolán k pohovoru, na tyto pohovory se nedostavil a proto byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Z tohoto důvodu pak soud žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podání kasační stížnosti je tvrzená vada řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel napadá rozhodnutí soudu z důvodu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, neboť v řízení u udělení azylu nebyla stěžovateli předvolání k pohovorům řádně doručena, když se tento o jejich uložení na poště nedozvěděl, neboť nebyl vyrozuměn o uložení zásilky.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud materiál , jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly shledány.

Dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2 zákona o azylu) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

K naplnění podmínek pro zastavení řízení je tedy třeba opakované nedostavení se k pohovoru (zde tedy nejméně ve dvou případech), přičemž nesmí existovat vážný důvod, pro který se tak stalo. Prvotním předpokladem toho, aby žadatel o azyl mohl tuto svoji zákonnou povinnost splnit, je proto jeho řádná vědomost o konání pohovoru a povinností správního orgánu je řádným způsobem tuto skutečnost žadateli sdělit, t. j. řádně mu předvolání k pohovoru doručit.

V případě stěžovatele byla předvolání k pohovoru doručována do vlastních rukou, a to prostřednictvím pošty.

Doručenka, jako doklad o doručení písemnosti do vlastních rukou, je listinou, která má povahu listiny veřejné a potvrzuje , není-li dokázán opak, pravdivost toho, co je v ní

osvědčeno. Povahu veřejné listiny má doručenka i tehdy, jsou-li údaje, jimiž musí být opatřena, obsaženy také na obalu zásilky, kterou pošta od doručenky neoddělila, a po uplynutí úložní lhůty vrátila správnímu orgánu spolu s doručenkou.

K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel v řízení především tvrdit a prokázat skutečnosti, jež vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemnosti určené do vlastních rukou účastníka (o doručení uložením písemnosti na poště), jsou tvrzeními, v případě, že jsou prokázána, způsobilými vyvrátit závěr o doručení prokazovaném doručenkou, v podstatě jen tvrzení, že se nezastižený adresát v době pokusu o doručení písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem. Musí přitom jít o tvrzení konkrétní, vztahující se k údajům o doručení konkrétní písemnosti.

Tvrzení, že stěžovatel zásilku (obsahující předvolání k pohovoru) ani vyrozumění o uložení písemnosti neobdržel, však - ani kdyby byla prokázána jeho pravdivost – není způsobilé závěr o doručení zásilky vyvrátit. Okolnost, že stěžovatel neobdržel zásilku, je daná již povahou náhradního způsobu doručení. Okolnost, že se poštou učiněné vyrozumění o uložení zásilky nedostalo k adresátu (např. proto, že toto vyrozumění přebrala osoba, která je adresátu nepředala, že obsah poštovní schránky byl odcizen nebo zničen apod.), nemá vliv na správnost závěru o řádném doručení písemnosti.

V posuzovaném případě konstatoval proto Nejvyšší správní soud, že došlo k doručení písemností žalovanému stěžovateli ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu, neboť se stěžovatel v místě doručení zdržoval a v řízení nebylo prokázáno takové pochybení doručovatele (pošty), které by na doručení písemnosti fikcí ve smyslu tohoto ustanovení mělo zásadní vliv (např. zkrácení úložní doby) .

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst.1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst.1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 24. 2. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu